

عنوان مقاله:

بررسی وجه نوگرایی در نقاشی معاصر ایران (۱۳۲۰-۱۳۵۷ ه.ش.)

محل انتشار:

فصلنامه جلوه هنر، دوره 3، شماره 1 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

پریسا شاد قزوینی

خلاصه مقاله:

نقاشی ایران در دهه های بیست تا پنجاه ه. ش به دستاوردهای متفاوتی با سنت های گذشته دست یافت. این دستاوردها بیشتر در جهت شناخت نوینی در تکنیک و اجرا بود. بعدها این حرکت هنری، هنر نوگرا خوانده شد. هنرمند در تمام وجوه نوگرایانه کمتر به وجه اجتماعی، تحولات فرهنگی، و رمزهای هنر ملی، مذهبی و سنتی توجه داشت و بیش از آن، شیفته اجرا به شیوه جنبش های آوانگارد غرب بود. کم توجهی به خاستگاه ها و نیازهای فرهنگی و هنری جامعه یکی از دلایل بزرگ عدم کامیابی هنر معاصر ایران در این دوران است. بی توجهی به معیارهای زیربنایی و مبانی نظری در باب آفرینش آثار و همچنین شناخت اندک از روند شکل گیری سبک های هنری مدرن در غرب از عوامل دیگری است که نقاشی نوگرای معاصر ایران را دچار بی ثباتی و خلا محتوایی کرد. یکی از ضروریات آفرینش اثر هنری- همانند خلاقیت و زیبایی- نوآوری است. بدون توجه و دست یابی به نوآوری، امکان خلق اثری فرهنگ ساز و جاودانه ممکن نیست. در نقاشی معاصر ایران این وجه لحاظ نشده است و هنرمند بیشتر بر گرایش های نو در صورت اثر و شیوه اجرا تاکید داشت و به نوآوری در بطن و محتوا کمتر می پرداخت. این امر یکی دیگر از علت های ناکامی نقاشی معاصر ایران در شکوفایی و ارتقای سطح و بینش فرهنگی و هنری جامعه بود. به همین علل، هنر نوگرا نتوانست الگوی مناسب و کاربردی را برای نقاشی دهه های بعدی طراحی کند

کلمات کلیدی:

نقاشی معاصر ایران، نقاشی نوگرا، ضرورت نوآوری، نوگرایی، سنت های هنری، هنر ملی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1372669>

